

Republiken s Presidents framställning till Ålands landsting angående den av Riksdagen antagna lagen om godkännande av vissa stadganden i avtalet mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet.

Enligt 11 § 2 mom. 19 p. självstyrelselagen för Åland skall jämväl landstinget giva sitt bifall till lag genom vilken fördrag med främmande makt bringas i kraft i landskapet, för såvitt i fördraget ingå bestämmelser, som innebära upphävande eller ändring av eller avvikelse från självstyrelselagen. Enligt artikel II i ovannämnda fördrag skall fördraget även gälla till kommun utgående skatter, varför enligt 13 § 1 mom. 3 p. självstyrelselagen för lagens ikraftträdande i landskapet Åland i detta avseende erfordras landstingets bifall.

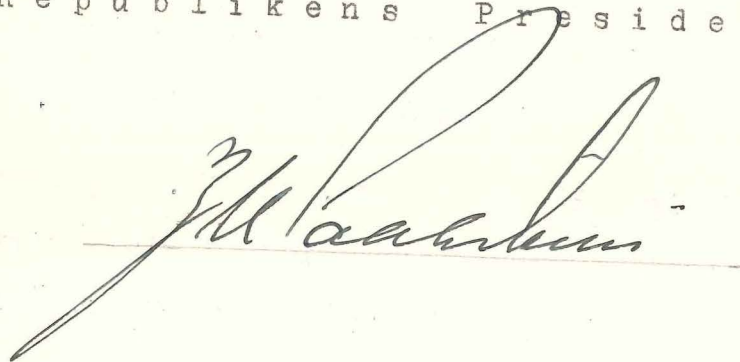
Med bifogande av Riksdagens svar i ämnet ävensom Regeringens proposition n:o 50/1954 Rd., innehållande fördragstexten, samt under meddelande av att Riksdagens svar anlänt till statsrådets kansli den 21 november 1954 föreslås

att Ålands landsting måtte giva sitt bifall till ikraft-

trädande av ovannämnda lag jämväl
i landskapet Åland till de delar
fördraget innehåller avvikelser
från självstyrelselagen.

Helsingfors den 26 november 1954.

R e p u b l i k e n s P r e s i d e n t

Justitieminister

W. Henriksson

1954 Rd. — Riksd. svar. — Prop. N:o 50.

Riksdagens svar å Regeringens proposition med förslag till lag om godkännande av vissa stadganden i avtalet mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet.

Till Riksdagen har överlämnats Regeringens proposition N:o 50 med förslag till lag om godkännande av vissa stadganden i avtalet mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet, och har Riksdagen, som i ärendet emottagit Utskottets för utrikesärenden betänkande N:o 7, beslutat

godkänna de stadganden och be-

stämmelser i det den 29 mars 1954 i Helsingfors mellan Republiken Finland och Konungariket Norge ingångna avtalet för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet, vilka erfordra Riksdagens godkännande.

Därjämte har Riksdagen antagit följande lag:

Lag

om godkännande av vissa stadganden i avtalet mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet.

I enlighet med Riksdagens beslut stadgas:

Stadgandena och bestämmelserna i det i Helsingfors den 29 mars 1954 mellan Republiken Finland och Konungariket Norge ingångna avtalet för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet vare, för såvitt de höra till

lagstiftningens område, i kraft såsom om dem överenskommits. Närmare föreskrifter angående verkställigheten av nämnda stadganden och bestämmelser utfärdas genom förordning.

Helsingfors den 19 november 1954.

På Riksdagens vägar:

K.A. Fagerholm
talman.

Lennart Heljas
vicetalman.

Toivo Kujala
vicetalman.

led-
till
ntag-
i av-
iket
träf-

nds-

av
sig
mmast,
ens

pet
ikel-

ff

k

trädande av ovannämnda lag jämväl

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om godkännande av vissa stadganden i avtalet mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet.

1952 års Riksdag godkände de med såväl Det Förenade Konungariket Storbritannien och Nord-Irland som Amerikas Förenta stater ingångna skatteavtalen, som för den förstnämnda statens vidkommande gällde undvikande av dubbelbeskattning av inkomst och för Förenta Staternas vidkommande dubbelbeskattning av såväl inkomst som kvarlåtenskap och arv. Tidigare gällde i Finland endast med Danmark och Sverige ingångna avtal för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet, varjämte med Sverige dessutom hade ingåtts en överenskomst för undvikande av dubbelbeskattning av arv. I slutet av år 1952 och i början av år 1953 ha representanter för å ena sidan Finlands regeringen och å andra sidan Konungariket Nederländernas, Konungariket Belgiens och Konungariket Norges regeringar fört underhandlingar för åvägabringande av skatteavtal även mellan dessa länder. Såsom resultat av dessa förhandlingar ha avtal för undvikande av dubbelbeskattning undertecknats mellan Finland och nämnda stater.

Avtalet mellan Finland och Konungariket Norge undertecknades i Helsingfors den 29 mars 1954.

Avtalet innehåller i stort sett samma bestämmelser som avtalet mellan Finland och Sverige.

Avtalet är tillämpligt på fysiska personer, som äro bosatta i Finland eller Norge samt på finska och norska juridiska personer. Avtalet tillämpas dock icke på Svalbard och Jan Mayen och icke heller på de norska besittningarna utom Europa.

Avtalet gäller alla direkta skatter på inkomst och förmögenhet i Finland och Norge, och det tillämpas på alla andra skatter av väsentligen samma slag, vilka i någondera avtalsslutande staten införas efter den dag avtalet är undertecknat.

Enligt avtalet rättar sig beskattningsrätten

dels efter den skattskyldiges boningsort, dels efter var inkomstkällan och egendomen befinner sig. Den allmänna regeln är, att fysisk person anses vara bosatt i den stat, där han har bo och hemvist samt juridisk person i den stat, vars nationalitet den äger. Huvudregeln är den, att inkomst och förmögenhet beskattas endast i den av de avtalsslutande staterna, där den skattskyldige anses vara bosatt. Inkomst av fast egendom beskattas likväl endast i den stat, där den fasta egendomen är belägen. Likaså beskattas inkomst av rörelse eller yrke, vilken härflyter från fast driftställe i en av de båda staterna, endast i denna stat. Avtalet innehåller närmare bestämmelser om vad som skall anses såsom fast driftställe ävensom därom, hur inkomsten från fast driftställe skall bestämmas. Med avvikelse från vad som stipuleras i andra avtal än det med Sverige upptager avtalet en sådan bestämmelse, att om företag i någondera staten köper avverkat virke i den andra staten och där förädlar virket eller forslar det till exporthamn, den härvid uppkomna inkomsten skall beskattas i den stat, där virket avverkats, ändå att företaget icke där har fast driftställe för denna verksamhet.

Royalty, som utgår för utnyttjande av fast egendom eller för bearbetande av gruva eller annan fyndighet, beskattas i den stat, där den fasta egendomen, gruvan eller fyndigheten är belägen. Annan royalty beskattas, med vissa undantag i den stat, där inkomsttagaren anses vara bosatt.

Skatt på inkomst av företag för utövande av sjöfart eller luftfart, vars verkliga ledning har sitt säte i någondera staten, erlägges endast i denna stat.

Lön eller annan förmån, som uppbäres på grund av annan anställning än offentligträttslig tjänst, befattning eller stadigvarande syssla, beskattas endast i den stat, där ifrågasvarande verksamhet utövats. Med avvikelse

från detta allmänna internationella bruk har likväl i avtalet med Norge överenskommit, att person, som är anställd på finskt eller norskt fartyg i utrikesfart, beskattas för inkomst, som han erhållit på fartyget, i den av de bägge staterna, där fartyget är hemma-hörande; dock skall skattebeloppet på begäran återbetalas, om utredning förebringas därom, att samma inkomst med iakttagande av bestämmelserna i avtalet beskattats i den andra staten.

Vad beträffar utdelningar har man i avtalet omfattat samma ståndpunkt som i skatteavtalet mellan Finland och Sverige. Inkomst av utdelning är i princip beskattningsbar, där dividendtagaren är bosatt, men den utbetalande staten är berättigad att uppbära 10 procents skatt på utdelningens bruttobelopp, och denna skatt uppbäres vid källan.

Vad beträffar förmögenhetsskatten har det avtalats, att fast egendom jämte tillbehör beskattas i den stat, där den fasta egendomen är belägen. Likaså beskattas i rörelse eller

yrke nedlagd förmögenhet endast i den stat, som enligt avtalet äger rätt att beskatta inkomsten därav.

Avtalet innehåller ytterligare en del i skatteavtalen vanliga undantagsbestämmelser för särskilda fall.

I enlighet med 33 § regeringsformen föreslås,

att Riksdagen måtte godkänna de stadganden och bestämmelser i det den 29 mars 1954 i Helsingfors mellan Republiken Finland och Konungariket Norge ingångna avtalet för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet, som kräva Riksdagens godkännande.

Enär ifrågavarande avtal innehåller bestämmelser, som innebära ändring av lag, förelägges Riksdagen för överenskommelsens bringande i kraft följande lagförslag:

Lag

om godkännande av vissa stadganden i avtalet mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet.

I enlighet med Riksdagens beslut stadgas:

Stadgandena och bestämmelserna i det i Helsingfors den 29 mars 1954 mellan Republiken Finland och Konungariket Norge ingångna avtalet för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet vare, för såvitt de höra till lagstiftningens område, i kraft såsom därom avtalats. Närmare föreskrifter angående verkställigheten av nämnda stadganden och bestämmelser utfärdas genom förordning.

Helsingfors, den 31 augusti 1954.

Republikens President

J. K. PAASIKIVI.

Minister för utrikesärendena *Urho Kekkonen.*

Översättning.

AVTAL

mellan Republiken Finland och Konungariket Norge för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet.

Republiken Finland och Konungariket Norge hava, föranledda av önskan att, såvitt möjligt, undvika dubbelbeskattning beträffande skatter å inkomst och förmögenhet, överenskommit att avsluta ett avtal.

För detta ändamål hava till befullmäktigade ombud utsett:

Republiken Finlands President:

Utrikesminister Ralf Törngren,

Hans Majestät Konungen av Norge:

Norges utomordentliga sändebud och befullmäktigade minister i Helsingfors,
Herr Hans Olav.

De befullmäktigade ombuden hava, efter det de delgivit varandra sina fullmakter, som befunnits i god och behörig form, överenskommit om följande bestämmelser:

Artikel I.

Detta avtal är tillämpligt å fysiska personer, som äro bosatta i Republiken Finland eller i Konungariket Norge samt å finska och norska juridiska personer.

En juridisk person anses hava finsk, respektive norsk nationalitet, om den juridiska personen inregistrerats i Finland, respektive Norge. Juridisk person, vilken icke inregistrerats, anses äga den stats nationalitet, inom vilken styrelsen eller högsta förvaltningen har sitt säte.

Detta avtal skall icke tillämpas å Svalbard och Jan Mayen samt ej heller å de norska besittningarna utom Europa.

AVTALE

mellom Republiken Finnland og Kongeriket Norge om å forebygge dobbeltbeskattning for så vidt angår skatter av inntekt og formue.

Republikken Finnland og Kongeriket Norge har, ledet av ønsket om så vidt mulig å forebygge dobbeltbeskattning for så vidt angår skatter av inntekt og formue, kommet overens om å slutte en avtale.

I dette øyemed har til befullmektigede oppnevnt:

Republikken Finnlands President:

Utenrikminister Ralf Törngren,

Hans Majestet Norges Konge:

Norges Overordentlige Sendemann og Be-fullmektigede Minister i Helsingfors,
Herr Hans Olav.

De befullmektigede representanter har, etter å ha levert hverandre sine fullmakter, som ble funnet i god og riktig form, kommet overens om følgende bestemmelser:

Artikkel I.

Denne avtale får anvendelse på fysiske personer som er bosatt i Republikken Finnland eller i Kongeriket Norge samt på finske og norske juridiske personer.

En juridisk person anses å ha finsk, respektive norsk nasjonalitet, dersom den juridiske personen er registrert i Finnland, respektive Norge. Juridisk person som ikke er registrert, anses å ha den stats nasjonalitet innen hvilken styret eller den øverste ledelse har sitt sete.

Denne avtale skal ikke anvendes på Svalbard og Jan Mayen og heller ikke på de norske besittelser utenfor Europa.

Artikel II.

Avtalet innehåller bestämmelser allenast rörande direkta skatter.

Som direkta skatter anses:

1. beträffande lagstiftningen i Finland:

- a) inkomst- och förmögenhetsskatt till staten,
- b) kommunalskatt på grund av inkomst,
- c) kyrkoskatt, samt
- d) skatter och avgifter, som utgå efter samma grunder som någon av de under a) —
- e) angivna skatterna;
- 2. beträffande lagstiftningen i Norge:
 - a) inkomst- och förmögenhetsskatt till staten,
 - b) inkomst- och förmögenhetsskatt till kommuner, samt
 - c) skatter och avgifter, som utgå efter samma grunder som någon av de under a) och b) angivna skatterna.

Avtalet äger tillämpning även på alla andra skatter av väsentligen samma slag, vilka i någondera fördragsslutande staten införas efter den dag detta avtal undertecknats.

Artikel III.

Såframt ej annat stadgas i detta avtal, beskattas inkomst och förmögenhet allenast i den av de avtalsslutande staterna, där den skattskyldige anses vara bosatt.

Enskild skattskyldig anses enligt detta avtal bosatt i en av staterna, om han där har sitt egentliga bo och hemvist eller, därest han icke har sådant bo och hemvist i någon av staterna, om han där stadigvarande vistas. Skulle han med tillämpning av nämnda regel anses bosatt i båda staterna, skall han enligt detta avtal anses bosatt i den stat, med vilken han har de starkaste personliga och ekonomiska förbindelserna. Kan frågan härom ej utredas, anses personen vara bosatt i den stat, i vilken han äger medborgarskap.

Enskild skattskyldig, som icke har sitt egentliga bo och hemvist och ej heller stadigvarande vistas i någon av de två staterna, men likväl enligt lagstiftningen i dessa stater anses hava sitt skatterättsliga bo och hemvist i vardera staten, skall vid avtalets tillämpning anses vara bosatt i den av staterna, i vilken han äger medborgarskap.

Artikkel II.

Avtalen inneholder bestemmelser bare vedrørende direkte skatter.

Som direkte skatter anses:

1. for så vidt angår lovgivningen i Finnland:

- a) inntekts- og formuesskatt til staten,
- b) kommunalskatt på grunnlag av inntekt,
- c) kirkeskatt, samt
- d) skatter og avgifter som utskrives på samme grunnlag som noen av de under a) — e) angitte skatter,
- 2. for så vidt angår lovgivningen i Norge:
 - a) inntekts- og formuesskatt til staten,
 - b) inntekts- og formuesskatt til kommuner, samt
 - c) skatter og avgifter som utskrives på samme grunnlag som noen av de under a) og b) angitte skatter.

Avtalen får anvendelse også på alle andre skatter av vesentlig samme slag, som innføres i noen av de kontraherende stater etter den dag da denne avtale ble undertegnet.

Artikkel III.

Såfremt ikke noe annet er fastsatt i denne avtale, skattlegges inntekt og formue bare i den av de kontraherende stater, hvor den skattepliktige anses for å høre hjemme.

Personlig skattepliktig anses etter denne avtale for å høre hjemme (vaere bosatt) i en av statene, hvis han har sitt virkelige bosted der, eller, hvis han ikke har slikt bosted i noen av statene, om han stadig oppholder seg der. Skulle han ved anvendelse av nevnte regel anses bosatt i begge stater, skal han etter denne avtale anses bosatt i den stat, med hvilken han har de sterkeste personlige og økonomiske forbindelser. Kan spørsmålet herom ikke utredes, anses personen for å vaere bosatt i den stat i hvilken han har statsborgerskap.

Personlig skattepliktig, som ikke har sitt virkelige bosted og heller ikke stadig oppholder seg i noen av de to stater, men likevel etter lovgivningen i disse stater anses for å ha sitt skatterettslige bosted i begge stater, skal ved avtalens anvendelse anses for å vaere bosatt i den av statene, i hvilken han har statsborgerskap.

Juridisk person anses bosatt i den stat, vars nationalitet den äger.

Oskift dödsbo skall anses vara bosatt i den av de båda staterna, där den avlidne enligt bestämmelserna i denna artikel skall anses hava varit bosatt vid dödsfallet.

Artikel IV.

Skatt å inkomst av fast egendom, belägen i en av de båda staterna, utgår allenast i denna stat.

Såsom inkomst av fast egendom betraktas även realisationsvinst, som förvärfvas genom avyttring av fast egendom, däri inbegripet tillbehör samt levande och döda inventarier i lantbruk eller skogsbruk, som avyttras i samband med egendomen samt inkomst genom avverkning av skog på egen eller annans mark.

Artikel V.

Skatt å inkomst av rörelse eller yrke, vilken inkomst härflyter från fast driftställe, i en av de båda staterna, utgår allenast i denna stat. Finnas fasta driftställen i båda staterna, uppbär vardera staten skatt å den del av inkomsten, som förvärfvas från fast driftställe inom statens område.

Såsom inkomst av rörelse betraktas även

- a) inkomst genom delägarskap i företag med undantag för inkomst av aktier och likartade värdepapper,
- b) inkomst genom rörelses upplåtelse åt annan, så ock
- c) vinst genom avyttring av rörelsen eller del därav eller av föremål, som användes i rörelsen.

Såsom inkomst av yrke betraktas inkomst genom yrkesmässigt bedriven vetenskaplig, konstnärlig, litterär, undervisande och uppfostrande verksamhet, så ock inkomst genom yrkesmässig verksamhet som utövas bl. a. av läkare, advokat, arkitekt och ingenjör.

Artikel VI.

Som fast driftställe anses plats, å vilken för stadigvarande bruk vid rörelsens eller yrkets utövande finnes särskild anläggning eller vidtagits särskild anordning, såsom plats där företaget har sin ledning, kontor, filial, tillverkningsplats, stadigvarande agentur, verkstad, inköps- eller försäljningsställe, varu-

Juridisk person anses for å høre hjemme i den stat, hvis nasjonalitet han har.

Uskiftet dödsbo skal anses for å høre hjemme i den av de to stater, hvor den avdøde etter bestemmelsene i denne artikkel skal anses for å ha vaert bosatt ved dødsfallet.

Artikkel IV.

Skatt av inntekt av fast eiendom, beliggende i en av de to stater, utskrives bare i denne stat.

Som inntekt av fast eiendom anses også realisasjonsgevinst, som erverves gjennom avhendelse av fast eiendom, deri innbefattet tilbehør til slik eiendom, herunder besetning, redskaper og annet løsøre i landbruk eller skogbruk, som avhendes i forbindelse med eiendommen samt inntekt gjennom avverkning av skog på egen eller annens grunn.

Artikkel V.

Skatt av inntekt av naeringsdrift eller yrke, hvilken inntekt skriver seg fra fast driftssted i en av de to stater, utskrives bare i denne stat. Finnes faste driftsteder i begge stater, oppebaerer hver stat skatt av den del inntekten som erverves fra fast driftssted innenfor statens område.

Som inntekt av naeringdrift anses også

- a) inntekt noen har som deltager i et foretagende med unntagelse av inntekt av aksjer og lignende verdipapirer,
- b) inntekt gjennom virksomhets bortleie til en annen, samt
- c) gevinst ved avhendelse av virksomheten eller del av den eller av gjenstander som anvendes i virksomheten.

Som inntekt av yrke anses inntekt gjennom yrkesmessig drevet vitenskapelig, kunstnerisk, litterær, undervisnings- og oppdragelsesvirksomhet, samt inntekt gjennom yrkesmessig virksomhet som utøves bl. a. av lege, sakfører, arkitekt og ingenjör.

Artikkel VI.

Som fast driftssted anses sted, hvor det finnes saerlig anlegg eller er truffet saerlig foranstaltning for stadig bruk ved virksomhetens eller yrkets utøvelse, så som sted hvor foretagendet har sin ledelse, kontor, filial, produksjonssted, fast agentur, verksted, innkjøps- eller salgssted, vare-lager (herunder

nederlag (även stadigvarande kommissionslager, gruva eller annan fyndighet, som är föremål för bearbetning.

Plats för byggnadsföretag, vars utförande överskridit eller, såvitt förutses kan, kommer att överskrida en tidrymd av tolv månader, skall anses såsom fast driftställe i avtalets mening.

Fast driftställe föreligger, då ett i den ena staten hemmahörande företag har en representant (agent) i den andra staten, som därstädes är stadigvarande verksam för företagets räkning samt befullmäktigad att avsluta affärer å företagets vägnar.

Däremot skall fast driftställe ej anses föreligga allenast på den grund, att ett i den ena staten hemmahörande företag har ett dotterbolag i den andra staten eller där upprätthåller affärsförbindelser blott genom en fullständigt oberoende representant eller genom en representant (agent), som visserligen är stadigvarande verksam för företagets räkning men blott förmedlar affärer utan att vara befullmäktigad att avsluta affärer å företagets vägnar.

Artikel VII.

Då ett företag i en av staterna i den andra staten inköper avverkat virke och där försäljer eller förädlar virket eller forslar det till exporthamn, skall härigenom uppkommen inkomst beskattas i den stat, där virket avverkats, ändå att företaget där icke har ett fast driftställe för verksamheten ifråga.

Artikel VIII.

Då ett företag i en av staterna bedriver rörelse i den andra staten från ett därstädes beläget fast driftställe, skall ifråga om fördelningen av beskattningsrätten iakttas följande. Det fasta driftstället skall anses hava åtnjutit den inkomst av rörelsen, som driftstället kan antagas skola hava åtnjutit, därest driftstället varit ett helt fristående företag som självständigt avslutat affärer med det företag, vartill det fasta driftstället hör. Därest det fasta driftstället har självständig bokföring, bör densamma, där så ske kan, läggas till grund för inkomstens bestämmande, därvid bokföringen, då anledning därtill förekommer, skall vid taxeringen rättas så att densamma utvisar ovan avsedda inkomst. Anses bokföringen icke kunna läggas till grund

også varig kommisjonslager), gruve eller annen forekomst som er gjenstand for drift.

Plass for byggeföretagende, hvis utførelse overskred eller, så vidt forutses kan, kommer til å overskride et tidsrom av tolv måneder, skal anses som fast driftssted i avtalens forstand.

Fast driftssted foreligger når et i den ene staten hjemmehørende foretagende har en representant (agent) i den andre staten, som stadig virker der for foretagendets regning og har fullmakt til å avslutte forretninger på foretagendets vegne.

Derimot skal fast driftssted ikke anses å foreligge bare av den grunn at et i den ene staten hjemmehørende foretagende har et datterselskap i den andre staten eller der opprettholder forretningsforbindelser bare gjennom en fullstendig uavhengig representant (agent), som visstnok stadig virker for foretagendets regning, men bare formidler forretninger uten å ha fullmakt til å avslutte forretninger på foretagendets vegne.

Artikkel VII.

Når et foretagende i en av statene i den andre staten innkjøper avvirket virke og der selger eller foredler virket eller transporterer det til eksporthavn, skal inntekt som skriver seg fra dette, skattlegges i den stat der virket ble avvirket, selvom foretagendet ikke har fast driftssted der for angjeldende virksomhet.

Artikkel VIII.

Når et foretagende i en av statene driver virksomhet i den andre staten fra et der beliggende fast driftssted, skal med hensyn til fordelingen av beskattningsretten følgende iaktas: Det faste driftssted skal anses å ha oppebåret den inntekt av virksomheten, som driftsstedet kan antas å ville ha oppebåret dersom driftsstedet hadde vært et helt fristående foretagende som selvstendig hadde avsluttet forretninger med det foretagende, som det faste driftssted tilhører. Dersom det faste driftssted har selvstendig bokføring, bør denne, hvor det kan skje, legges til grunn ved inntektens beregning, men når grunn dertil foreligger skal bokføringen rettes ved ligningen, så den utviser den inntekt som det ovenfor er hentydet til. Finnes bokføringen

för inkomstberäkningen, må inkomsten fastställas till skälig procentsats av driftställets omsättning, därvid procentsatsen skall fastställas, därest särskilda förhållanden ej annat kräva, med ledning av motsvarande uppgifter för liknande företag inom samma stat. Då så erfordras, skola de behöriga myndigheterna från fall till fall träffa särskilda överenskomelser rörande uppdelning av beskattningsrätten.

Myndigheterna skola hålla varandra underkunniga om den inkomst, som i nu avsedda fall påföres ett fast driftställe i endera staten, samt söka i samförstånd avgöra frågan om beskattningsrättens riktiga fördelning.

Artikel IX.

Royalty som utgår för nyttjande av fast egendom eller för bearbetande av gruva eller annan fyndighet, beskattas i den av staterna där den fasta egendomen, gruvan eller fyndigheten är belägen.

Annan royalty beskattas i den stat, där inkomsttagaren anses vara bosatt; dock att beskattningen förbehålles den stat varifrån royaltyn utgår, därest den, som uppbär royaltyn, har sådant inflytande över företagets ledning att det skäligen bör anses som om han själv varit omedelbart delaktig i rörelsens bedrivande.

Med uttrycket royalty förstås varje slag av royalty (eller annat periodiskt utgående belopp) som utbetalas såsom ersättning för nyttjanderätten eller ensamrätten till varje slag av författar- och förlagsrätt, patent, ritning, hemlig fabriktionsmetod och recept, varumärke eller annan dylik egendom.

Artikel X.

Skatt å inkomst av företag för utövande av sjöfart eller luftfart, vars verkliga ledning har sitt säte i en av de båda staterna, utgår allenast i denna stat.

Artikel XI.

Avlöning, pension eller annan förmån, som på grund av anställning, tjänst eller stadigvarande uppdrag åtnjutes från någon av staterna, norsk eller finsk kommun eller annan offentligrättslig norsk eller finsk juridisk person, beskattas allenast i den av de båda staterna, från vilken avlöningen eller förmånen utgår.

ikke å kunne legges til grunn ved inntektsberegningen, kan inntekten fastsettes til en rimelig procentsats av driftsstedets omsetning. Når forholdene ikke krever noe annet, skal procentsatsen fastsettes med støtte i tilsvarende oppgaver for lignende foretagender innen samme stat. Når det kreves skal de kompetente myndigheter fra tilfelle til tilfelle treffe saerskilte overenskomster vedrørende oppdeling av beskatningsretten.

Myndighetene skal holde hverandre underrettet om den inntekt som i slike tilfelle påføres et fast driftssted i en av statene, samt søke i mindelighet å avgjøre spørsmålet om beskatningsrettens riktige fordeling.

Artikkel IX.

Royalty som betales for bruken av fast eiendom eller for drift av gruve eller annen forekomst, skattlegges i den av statene der den faste eiendommen, graven eller forekomsten ligger.

Annen royalty skattlegges i den stat der inntektsnyteren anses å være bosatt, dog slik at skattleggingen forbeholdes den stat hvorfra royaltyen betales, dersom den som oppebærer royaltyen har slik innflytelse på foretagendets ledelse at det er rimelig å anse det som om han var direkte deltager i virksomheten.

Med uttrykket royalty forstås enhver slags royalty (eller annet periodisk utgående belopp) som utbetales som godtgjørelse for bruksretten eller eneretten til ethvert slag av forfatter- og forlagsrett, patent, tegning, hemmelig fabriktionsmetode og resept, varemerke eller annen lignende eiendom.

Artikkel X.

Skatt av inntekt av foretagende for utøvelse av sjöfart eller luftfart, hvis virkelige ledelse har sitt sete i en av de to stater, utskrives bare i denne stat.

Artikkel XI.

Lønn, pensjon eller annen godtgjørelse, som på grunn av ansettelse, tjeneste eller stadig oppdrag oppebaeres fra noen av statene, finsk eller norsk kommune eller annen offentligrettslig finsk eller norsk juridisk person, skattlegges bare i den av de to stater, fra hvilken lønnen eller godtgjørelsen utbetales.

Avlöning eller annan förmån, som eljest åtnjutes på grund av anställning, tjänst eller stadigvarande uppdrag, härunder inbegripet arvode, som utgår till medlem av direktion och representantskap i bolag eller annat företag, beskattas allenast i den av de båda staterna, där ifrågavarande verksamhet utövats. Dock skall privat pension och livränta beskattas enligt bestämmelsen i artikel III första stycket.

Den omständigheten, att en i den ena staten anställd person på grund av sin tjänst tillfälligtvis uppehåller sig inom den andra statens område, skall försåvitt han erhåller sina löneförmåner uteslutande från sin i den förre staten bosatta arbetsgivare, och den sammanlagda vistelsetiden under inkomståret ej överstiger 183 dagar, ej medföra, att verksamheten anses utövad i den senare staten.

Person anställd på finskt eller norskt fartyg i utrikesfart, skall, beträffande på fartyget erhållen inkomst, beskattas i den av de bägge staterna där fartyget är hemmahörande; dock skall på begäran skattebeloppet återbetalas, om utredning förebringas därom, att samma inkomst enligt artikel III första stycket beskattats i den andra staten.

Artikel XII.

Professor och lärare från den ena staten, som vistas i den andra staten under en tid av högst två år för att meddela undervisning vid universitet, högskola eller annan undervisningsanstalt, skola vara befriade från beskattning i sistnämnda stat för ersättning, som utgår härför.

Artikel XIII.

Studerande samt hantverks- och affärspraktikant, som allenast i studie- eller utbildningssyfte uppehåller sig i en av de avtalslutande staterna, underkastas icke beskattning i denna stat för de belopp han från utlandet erhåller för sitt uppehälle eller sina studier.

Artikel XIV.

Beträffande utdelningar förbehålles sig vardera staten rätt att, i den mån dess skattelagstiftning så föreskriver, uttaga och innehålla skatt som enligt dess egen skattelagstiftning avdrages vid källan, dock ej mera än 10 procent av utdelningens bruttobelopp.

Lønn eller annen godtgjørelse, som ellers oppebaeres på grunn av ansettelse, tjeneste eller stadig oppdrag, herunder innbefattet godtgjørelse som utbetales til medlem av direksjon og representantskap i selskap eller annet foretagende, skattlegges bare i den av de to stater, hvor angjeldende virksomhet ble utøvet. Dog skal privat pensjon og livrente skattlegges overensstemmende med bestemmelsen i artikkel III, første ledd.

Den omstendighet at en i den ene staten ansatt person på grunn av sin tjeneste midlertidig oppholder seg på den andre statens område, skal — for så vidt han mottar sin lønn utelukkende fra sin i den første staten bosatte arbeidsgiver, og den sammenlagte oppholdstiden i løpet av inntektsåret ikke overstiger 183 dager — ikke medføre at virksomheten anses utøvet i den siste staten.

Person ansatt på finsk eller norsk fartøy i utenriks fart, skal for så vidt angår inntekt oppebåret på fartøyet, skattlegges i den av de to stater hvor fartøyet er hjemmehørende. Dog skal på begjæring skattebeløpet tilbakebetales, når det godtgjøres at samme inntekt er blitt skattlagt i den andre staten.

Artikkel XII.

En professor eller laerer fra den ene staten, som oppholder seg i den andre staten i et tidsrom av høyst to år for å gi undervisning ved et universitet, høyskole eller annen undervisningsanstalt, skal være fritatt for skattlegging i sist nevnte stat av vederlag som oppebaeres herfor.

Artikkel XIII.

En studerende, laerling eller volontør, som bare i studie- eller utdannelsesøyemed oppholder seg i en av de kontraherende stater, skattlegges ikke i denne stat for beløp som han mottar fra utlandet til sitt underhold eller sine studier.

Artikkel XIV.

Angående utbytte forbeholder hver stat seg rett til, i den utstrekning det er foreskrevet i dens skattebestemmelser, å oppkreve og tilbakeholde skatt som etter dens egen skattelovgivning avdras ved kilden, dog ikke mer enn 10 prosent av utbyttets bruttobelopp.

Därest i endera staten avdrag sker enligt bestämmelserna i första stycket, skall den andra staten från sin på utdelningen belöpande statliga skatt å inkomst medgiva ett särskilt avdrag i anledning av den i förstnämnda stat vid källan avdragna skatten, vilket avdrag ej må understiga 5 procent av utdelningens bruttobelopp.

Den skatt å utdelningar, som i båda staterna förskottsvis erlägges av bolaget eller dess aktieägare, skall vid tillämpningen av denna artikel anses såsom en vid källan avdragen skatt.

Artikel XV.

För förmögenhet, bestående av fast egendom (däri inbegripet tillbehör samt levande och döda inventarier i lantbruk eller skogsbruk) i en av de båda staterna, utgår skatt allenast i denna stat.

För förmögenhet, nedlagd i rörelse eller yrke, utgår skatt allenast i den stat, vilken enligt bestämmelserna i detta avtal äger rätt att beskatta inkomsten därav.

Artikel XVI.

Inkomst eller förmögenhet, för vilken oskift dödsbo jämlikt detta avtal beskattas i den ena staten, må ej tillika beskattas i den andra staten hos den som uppbär utdelning från dödsboet.

Artikel XVII.

Vardera staten äger i enlighet med sin interna lagstiftning verkställa omräkning av inkomst och förmögenhet beträffande sådana fall då

a) ett företag i en av staterna direkt eller indirekt deltar i ledningen eller övervakningen av ett företag i den andra staten eller äger del av detta företags kapital eller;

b) samma personer direkt eller indirekt deltaga i ledningen eller övervakningen av såväl ett företag i en av staterna som ett företag i den andra staten eller äga del i båda dessa företags kapital.

Då sådan fråga uppkommer i en av staterna skall den behöriga myndigheten i den andra staten underrättas härom i syfte att erforderlig justering skall ske ifråga om beräkningen av det därstädes befintliga företags inkomst och förmögenhet. De behöriga

Dersom i den ene staten avdrag skjer etter bestemmelsen i første ledd, skal den andre staten i anledning av den skatt som i den første staten er avdratt ved kilden, tilstå et saerskilt fradrag i den statsskatt som faller på utbyttet. Dette fradrag må ikke utgjøre mindre enn 5 prosent av utbyttets bruttobeløp.

Den skatt på utbytte, som i de to stater er legges forskuddsvis av selskapet eller dets aksjonærer, skal ved anvendelsen av denne artikkel anses som en skatt som avdras ved kilden.

Artikkel XV.

Av formue i fast eiendom (deri innbefattet tilbehør til slik eiendom, herunder besetning, redskaper og annet løsøre i landbruk eller skogbruk) i en av de to stater, utskrives bare i denne stat.

Av formue knyttet til virksomhet eller yrke utskrives skatt bare i den stat, som etter bestemmelsene i denne avtale kan skattlegge inntekten derav.

Artikkel XVI.

Inntekt eller formue, som uskiftet dødsbo i henhold til denne avtales bestemmelser skattlegges for i den ene stat, kan ikke tillike skattlegges i den annen stat hos den som oppebaerer utdeling fra dødsboet.

Artikkel XVII.

Hver stat er berettiget til i overensstemmelse med sin interne lovgivning å iverksette omregning av inntekt og formue i tilfelle hvor

(a) et foretagende i en av statene direkte eller indirekte deltar i ledelsen eller kontrollen av et foretagende i den andre staten eller eier en del av dette foretagendes kapital eller;

(b) samme personer direkte eller indirekte deltar i ledelsen eller kontrollen av såvel et foretagende i en av statene som et foretagende i den andre staten eller har andel i begge disse foretagenders kapital.

Nå slike spørsmål oppstår i en av statene, skal den kompetente myndigheten i den andre staten underrettes herom med henblikk på at nødvendig justering skal skje med hensyn til beregningen av inntekt og formue for det foretagende som finnes der. Når det fore-

myndigheterna skola, där anledning föreligger, träffa skäligt avgörande rörande inkomstens eller förmögenhetens beräkning.

Artikel XVIII.

Detta avtal inverkar icke på rätten att åtnjuta eventuella, längre gående befrielser, som i kraft av folkrättens allmänna regler medgivits eller framdeles må komma att medgivast diplomatiska och konsulära befattningshavare.

I den mån på grund av sådana längre gående befrielser påförande av direkta skatter icke sker i anställningsstaten, förbehålles beskattningen hemlandet.

Artikel XIX.

Den stat, i vilken den skattskyldige anses vara bosatt, må vid bestämmande av skatten använda den skattesats, som skulle hava tillämpats, om även inkomst eller förmögenhet, som enligt föreskrifterna i detta avtal äro i beskattningshänseende förbehållna den andra staten, tagits till beskattning i förstnämnda stat.

Artikel XX.

Kan skattskyldig visa, att av beskattningsmyndigheterna i de avtalsslutande staterna vidtagna åtgärder för honom medfört eller komma att medföra dubbelbeskattning, som strider mot detta avtal, må han häremot göra erinringar hos den stat, där han anses vara bosatt. Anses erinringarna grundade, kan denna stats behöriga myndighet träffa överenskommelse med den andra statens behöriga myndighet för att på skäligt sätt undvika dubbelbeskattning.

Vardera staten skall vara oförhindrad att i erforderlig mån kräva bevis för att dubbelbeskattning i avtalets mening föreligger.

Artikel XXI.

I fall, då svårighet eller tvivelsmål uppkommer vid detta avtals tolkning och tillämpning, kunna de behöriga myndigheterna i de båda avtalsslutande staterna träffa särskilda överenskommelser.

Artikel XXII.

De avtalsslutande staterna förbinda sig att överlämna åt sina behöriga myndigheter att träffa skäligt avgörande av varje annan

ligger grunn til det skal de kompetente myndigheter treffe rimelig avgjørelse vedrørende inntektens eller formuens beregning.

Artikkel XVIII.

Denne avtale innvirker ikke på retten til å nyte eventuell lenger gående skattefrihet, som i kraft av folkerettens alminnelige regler innrømmes eller for fremtiden måtte komme til å bli innrømmet diplomatiske og konsulaere tjenestemenn.

I den utstrekning hvori det på grunn av slik lenger gående skattefritagelse ikke utskrives direkte skatter i ansettelseslandet, forbeholdes skattskrivningen hjemlandet.

Artikkel XIX.

Den stat hvor den skattepliktige anses for å høre hjemme (være bosatt) har adgang til ved fastsettelse av skatten å anvende den skattesats som skulle ha vært brukt, om også inntekt eller formue, som etter bestemmelsene i denne avtale i beskattningshenseende er forbeholdt den annen stat, var tatt til beskattning i den første stat.

Artikkel XX.

Kan den skattepliktige påvise at den framgangsmåte som beskattningsmyndighetene i de kontraherende stater har anvendt, for ham har medført eller kommer til å medføre dobbeltbeskatning, som er i strid med denne avtale, kan innsigelse mot dette gjøres i den stat hvor han anses å høre hjemme (være bosatt). Anses invendingene begrunnet, kan den kompetente myndighet i denne stat treffe overenskomst med den kompetente myndighet i den andre staten for på rimelig måte å unngå dobbeltbeskatning.

Hver av statene skal ha anledning til i fornødent omfang å kreve bevis for at dobbeltbeskatning i avtalens forstand foreligger.

Artikkel XXI.

I tilfelle hvor vanskelighet eller tvil oppstår ved denne avtales tolkning og anvendelse, kan de kompetente myndigheter i de to kontraherende stater treffe saerskilte overenskomster.

Artikkel XXII.

De kontraherende stater forplikter seg til å overlate til sine kompetente myndigheter å treffe rimelig avgjørelse av ethvert annet

fråga som, på grund av olikhet mellan de i båda staterna gällande principerna angående skattens utgörande eller eljest, kan, utan att vara uttryckligen reglerad i detta avtal, uppstå beträffande de direkta skatterna.

Artikel XXIII.

Med behöriga myndigheter avses i detta avtal finansministerierna i de bägge staterna eller av dessa befullmäktigade myndigheter.

Artikel XXIV.

Bestämmelserna beträffande skatt å inkomst och förmögenhet i handelsfördraget den 11 november 1930 mellan Finland och Norge jämte tilläggsavtal den 21 juli 1937 skola icke tillämpas under den tid detta avtal är gällande för såvitt de strida mot bestämmelserna i sistnämnda avtal.

Artikel XXV.

Detta avtal träder första gången i tillämpning beträffande de skatter, som utgå på grund av taxering år 1954 avseende kalenderåret 1953 (motsvarande räkenskapsår).

Artikel XXVI.

Detta avtal, som är avfattat i dubbla original exemplar på finska och norska språken, vilka båda exemplar äga lika vitsord, skall ratificeras och skola ratifikationshandlingarna snarast möjligt utväxlas i Oslo.

Avtalet träder i kraft med utväxlingen av ratifikationshandlingarna och förbliver gällande så länge detsamma icke uppsäges av någon av de avtalsslutande staterna. Uppsägning skall äga rum minst sex månader före kalenderårets utgång. Har denna uppsägningstid iakttagits, tillämpas avtalet sista gången å de skatter, som utgå på grund av taxering avseende det kalenderår, vars utgång uppsägningen gällt (motsvarande räkenskapsår).

Till bekräftelse härå hava de båda staternas befullmäktigade ombud undertecknat avtalet och försett detsamma med sina sigill.

Helsingfors, den 29 mars 1954.

Ralf Törngren.

spørsmål, som — uten å være uttrykkelig regulert i denne avtale — på grunn av ulikhet mellom de i de to stater gjeldende prinsipper for skattens beregning eller ellers, kan oppstå vedrørende de direkte skatter.

Artikkel XXIII.

Med „kompetente myndigheter” forstås i denne avtale finansministeriene i begge stater, eller myndigheter som har fullmakt fra disse.

Artikkel XXIV.

Bestemmelsene vedrørende skatt av inntekt og formue i handelstraktaten mellom Finland og Norge av 11. november 1930 med tilleggsavtale av 21. juli 1937 skal ikke anvendes så lenge denne avtale er gjeldende, for så vidt de strider mot bestemmelsen i sist nevnte avtale.

Artikkel XXV.

Denne avtale får første gang anvendelse på de skatter, som utskrives på grunnlag av den ligning som foregår i 1954 og gjelder kalenderåret 1953 (eller tilsvarende regnskapsår).

Artikkel XXVI.

Denne avtale, som er utferdiget i to original eksemplarer på finsk og norsk sprog, slik at begge tekster har like gyldighet, skal ratifiseres. Ratifikasjonsdokumentene skal snarest mulig utveksles i Oslo.

Avtalet trer i kraft ved utvekslingen av ratifikasjonsdokumentene og blir gjeldende så lenge den ikke oppsies av noen av de kontraherende stater. Oppsigelse skal finde sted minst 6 måneder før kalenderårets utgang. Har denne oppsigelsestid vært iaktatt, anvendes avtalen siste gang på de skatter som utskrives på grunnlag av den ligning, som gjelder det kalenderår hvis utgang oppsigelsen gjaldt (eller tilsvarende regnskapsår).

Til bekreftelse herav har de to staters befullmektigede undertegnet avtalen og forsynt den med sine segel.

Helsingfors den 29. mars 1954.

Hans Olav.